

Hvad Affattelsen af § 4 angaar, kan det godt være, at den kan trænge til nogen Forandring og Rettelse, det vil jeg ikke bestride. Naar man har fundet det utydeligt, hvad der menes med, naar ingen Tiltale finder Sted, om det skal være en Kjendelse, der affiges i Forbindelse med den Beslutning, hvorved Sagen for Paagjældende sluttelig afgjøres og om der skal gives den sigtede Erstatning eller ei, saa har Forslagsstilleren ganske sikkert hermed ment, at der skulde foregaa en Slags Erklæring fra Dommerens Side, hvorved han erklærede Undersøgelsen for sluttet, saa at der altsaa optages i Retsprotokollen, hvor Forhøret iøvrigt fandtes, en Udtalelse fra Dommerens Side, at han af den og den Grund, f. Ex. at Amtet ikke havde saadan Anledning til at dekretere Aktion, sluttede Undersøgelsen, og saa var det Meningen, at i Forbindelse med dette Dekret, som udgik fra Dommeren, skulde Erstatningsspørgsmaalet afgjøres. At det ogsaa har været Meningen, fremgaar temmelig tydelig deraf, at det hedder, at de skal give Overøvrigheden Underretning om Sagen, hvad der ikke ville være nødvendigt, naar man gik ud fra, at det var Overøvrigheden selv, der afgjorde dette Spørgsmaal. Det er imidlertid meget muligt, at det trænger til en tydeligere Betegnelse, naar man vil gaa den Vej, men jeg tror dog at skylde Forslagsstillerne i det andet Thing at oplyse, hvad der sikkert har været hans Mening hermed. — Hvad iøvrigt de nærmere procesuelle Regler i § 4 angaar, tror jeg ikke, at det vil være et saa sjældent og upraktisk Tilfælde, at den Paagjældende vil kunne faae Erstatning allerede af den samme Dommer, der har ført Undersøgelsen. Naar Forslagsstilleren har gjort det til Hovedregel, saa har han gjort det, fordi det har været hans Ønske at skaffe den Tiltalte Erstatning paa den hurtigste og simpleste Maade, og jeg tror ingenlunde, man kan gaa ud fra, at der i de Tilfælde vil være nogen Modvillie eller Utilbøielighed hos den Dommer, der har ledet Undersøgelsen til at se, at der kan tilkomme Vedkommende Erstatning, det tror jeg ikke, og navnlig tror jeg det ikke i de jo ingenlunde saa sjældent forekomne Tilfælde, hvortil i Løbet af den Undersøgelse, Paagjældende selv har bevirket anstillet, viser sig, at det er en ganske anden Person, der er den Skyldige, og ikke den, der oprindeligt har været fængslet. Det er Noget, som det ikke kan undgaas ofte ster, og navnlig vil det tidt ske i den Slags Sager, hvor Undersøgelsen fra første Færd maa bevæge sig paa et temmelig usikkert Grundlag, f. Ex. i Brandstiftelsessager. Der kan jeg ikke indse, hvorfor

man, naar en Undersøgelsesdommers egen Undersøgelse fører ham til det Resultat, at det er en ganske anden Person end den, der har været fængslet, der er den Skyldige, og han ikke kan siges at være Medskyldig med den, der senere er fængslet, skulde mene, at der skulde være nogen Utilbøielighed hos ham til at tilkjende den Paagjældende Erstatning. I saadanne Tilfælde kan der ingen Tvivl være om, at det for den Sigtede vil være den korteste og simpleste Vej, navnlig vil det jo skaffe ham Erstatning ikke saa lidt hurtigere, end naar det først kunde ske ved en overordnet Ret, eller naar det først kunde ske, efter at en almindelig civil Sag, der jo i Regelen pleier at være temmelig længe, er bragt til Ende. Jeg ser ikke bedre, end at der ikke kan tabes, men i alt Fald kun kan vindes noget ved, at denne Mulighed staar aaben, saaledes at altsaa Erstatningsspørgsmaalet kan afgjøres paa denne Maade. Naar det staar den Sigtede frit for ogsaa at vælge andre Afgørelsesmaader og navnlig at indbringe Sagen og skaffe den op for høiere Ret, saa ser jeg egentlig ikke, at der kan være Tale om, at han lider nogenstomhelst Uret ved, at den Vej ogsaa staar aaben. Hvad iøvrigt Bestemmelserne i Paragrafen angaar, saa skal jeg gjerne indrømme, at maaske nogle Vendinger ere nødvendige. Saaledes er det jo vistnok næppe Meningen, at denne Regel om, at Erstatningsspørgsmaalet, naar den kriminelle Sag appelleres, kunde blive afgjort under Appellsagen, skulde være indskrænket til de Tilfælde, hvor Fordringen overstiger 1,000 Kroner. Det ser maaske saaledes ud efter Affattelsen, men det er ganske sikkert ikke Meningen. Det forekommer mig heller ikke, at der kan være nogen fornuftig Grund til, at Erstatningsspørgsmaalet, naar den kriminelle Sag i det Hele bliver appelleret, ikke skulde kunne indbringes for den overordnede Ret uden Hensyn til Erstatningens Størrelse. Men forøvrigt tror jeg ikke, at Vanskeligheden vil komme fra disse procesuelle Spørgsmaal. Det bliver man nok enig om, ligesaa lidt som jeg antager, at dette Spørgsmaal om summa appellabilis vil komme til at spille nogen videre Rolle. Naar Forslagsstilleren har foreslaaet, at summa appellabilis ikke skal gjælde i den Slags Sager, saa har han jo vistnok der ved været bevæget af den Betragtning, at det i mange Tilfælde vil blive ligesom en Slags Vressag for den Paagjældende at faae Erstatning tilkjendt, og at derfor disse Sager kunne have noget mere at bethde end det blot pekuniære Spørgsmaal. Noget særlig praktisk Betydning i Retning af at besvære